

Ujlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2018. január

Öt tipp, hogy megszeressük az ökuménét!

„Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk.” (Róm 8,31)

1. Közeledjünk Istenünkhöz a felekezetünkben megszokott módon! Fejezzük ki Isten iránti szeretetünket a számunkra kedves és ismert énekekkel. Imádkozunk, ahogy szoktunk; kötött szöveggel vagy szabadon, a lehető legtermészetesebb testtartásban, térdelve, ülve, állva, csukott, vagy nyitott szemmel, reggel, napközben vagy este. Olvassuk a kedvenc bibliai mondatainkat a kedvenc fordításunkban. Vegyünk részt a közöségünk megszokott alkalmain. Mindent tegyünk úgy, ahogy az leginkább otthonos, csak egy lépéssel kerüljünk közelebb az Úrhoz. Éljük át, élvezzük, hogy a végtelenséget teremtő Isten mindenkinél jobban ismer és szeret bennünket.

2. Legyünk készek elfogadni Isten felénk áradó szeretetét! Kérjük Őt, hogy segítsen elhinni, hogy a másik felekezethez tartozó keresztények egészen hasonlóan tapasztalják a Mindenható közelségét. Kérjük Atyánk bátorítását, hogy megérthessük, távolabbi testvéreink hozzánk hasonló örömmel énekelnek, hasonló reménységgel imádkoznak, és éppoly elszántan keresik az Úr vezetését, ahogyan mi szoktuk. Talán a dallam, a szöveg, a mozdulat más, de a kapcsolat mély boldogsága ismerős.

3. Erősítsük meg a közös alapokat, beszélgessünk, kössünk felekezetközi barátságokat! Csodálkozzunk rá az egyező tapasztalatokra; mi is éppen így gondoljuk, mi is ezt láttuk, mi is ezen fáradozunk... Éljük át a testvéri közösségben a meglepetések örömét. Vegyük észre, hogy mindeközben egyre mélyebb hittel, egyre

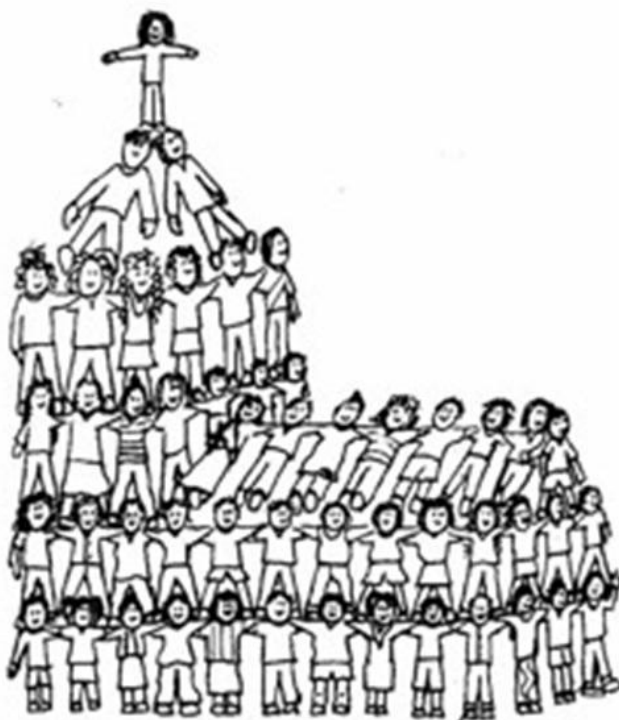
bensőségebb bizalommal közeledünk mennyei Atyánkhoz. Fogadjuk el egymástól is Isten gazdagító áldását, adjunk hálát, hogy Krisztus áldozata és a Szentlélek éltető ereje összeköt bennünket. Imádkozzunk együtt, ahogyan az Úrtól vettük.

4. Tanuljunk egymástól, mintha Isten tanítana bennünket! Szeressük testvéreinket, és tiszteljük tudatosan egymás hitét, erre hív Jézus. Keressük az értelmet, az értéket a különbözőségeken is.

Kérdezzünk, érdeklődjünk, gondolkodjunk együtt. Figyeljük meg, micsoda új értelmet nyernek a régen megszokott, kissé talán megkopott szavaink, amikor a másik felekezet eltérő szóhasználatával ismerkedünk. Kérjük és fogadjuk a Szentlélek megújító, meglevenítő jelenlétét, amikor számunkra szokatlan dalok, imák, liturgiai formák segítenek Istenhez közeledni. Ha nyitottak vagyunk, csodákat láthatunk.

5. Érezzük otthon magunkat a felekezetünkben, és értékeljük a jól ismert formákat! Adjunk hálát, hogy Isten hatalmas népéhez, világméretű családjához tartozhatunk, és egy emberléptékű közösségben

otthonra leltünk. Túl a megszokáson, értelemmel és tudatosan is legyünk aktív tagjai gyülekezetünknek. Merjünk elköteleződni, de legyünk készek a növekedésre, fejlődésre, változtatásra is. Ne engedjünk a kísértésnek, a felekezetközi kapcsolatokat nem mérgezhetsz versengés, gőg, irigység, ítélkezés, gúny, vád. A Krisztus-követők küldetése a békesség hirdetése, és Isten elfogadó szeretetének kinyilvánítása, hogy végre megismerje a világ...

Pásztor Zsófia óbudai metodista lelkész

Szent Margit, a béke közvetítője

Vannak olyan évfordulók, amelyek arra indítanak minket, hogy régebbi eseményeket újragondoljunk, és azok gazdagságából mélyebben merítsünk. Ilyen évforduló például Szent Margit szentté avatásának 75. évfordulója. Az egyházi dokumentumok szerint 1943. november 19-én, nagynénje, Szent Erzsébet ünnepén avatta őt szentté XII. Pius pápa.

Bizonyára sokan gondolkodtak már azon, hogy a szentatya 700 évvel Margit halála után miért ezt az évet találta alkalmasnak a szentté avatásra. A szentté avatási bullát olvasva megkaphatjuk kérdésünkre a választ: A tomboló II. világháború alatt olyan szentre volt szüksége az Egyháznak, aki képes volt arra, hogy a béke közvetítője legyen. A dokumentumban ezt olvashatjuk: *"Bízunk benne, hogy kiengesztelő áldozati hivatását, ő, az első apostoli király sarja tovább is*

folytatja, nem csak szeretett hazájáért, hanem minden nemzetért, akik olyan hevesen küzdenek egymással. Kieszközlí a Krisztus szeretetén alapuló nyugalmat és békét az emberiségnek az irgalmasság Atyjától...." XII. Pius pápa itt arra a történelmi eseményre gondolhatott, amikor Margit édesapja, IV. Béla király és Margit testvére, István az ő közbenjárásra és az ő jelenlétében, az azóta öröla elnevezett szigeten békét kötött.

A szentté avatás 75 évvel ezelőtti időszerűsége ma sem veszítette el üzenet értékét. Világunkban ma is háborúk dúlnak, ma is szükség van békeközvetítőre. Kérjük a Szent közbenjárását, hogy az értünk megszületett, kereszthalált halt, majd feltámadt Üdvözítő kegyelméből merítve túl tudjunk emelkedni egyéni sérelmeinken, és a béke embereivé tudjuk válni.

Ferenc atya

Újlaki sorsok – az öikuméné jegyében

Barta Sándorné Varga Katalin

Református testvéreinknél bevett szokás, amihez hasonló valami Újlakon is elkezdődött: hogy a gyerekek az istentisztelet során részben külön foglalkoztatásban, oktatásban részesülnek. „Vasárnapi iskola” a neve ennek a reformátusoknál: éneklés és az *agenda* után a gyerekek kivonulnak a templomból egy másik terembe, ahol egy szakértő felnőtt Biblia-oktatást tart számukra a nekik megfelelő szinten.

Ebben az oktatásban mind a mai napig részt vesz Barta Sándorné, Kati néni, akinek férje másfél évtizeden keresztül, 20 évvel ezelőtti haláláig a gyülekezet gondnoka volt. Kati néni azóta is hűségesen jár – ha kell, oktatóként – a vasárnapi istentiszteletekre. Átszállni az újlaki templomnál szokott, ahová hazafelé menet gyakran betér, hogy megvárja barátnőjét a fél tizenegyes mise végén.

Az újlaki plébánia területe magában foglalja a Mátyás-hegy „szoknyáját”, vagyis alsóbb, lankásabb lakott részét is. Itt épített magának és családjának otthont csaknem 90 évvel ezelőtt Cséfalvay Vendel nagypapa, akinek révén Kati néni rokonságban áll néhai Cséfalvay Pál plébánossal és művészettörténésszel, aki hajdan többször szervezett rokoni találkozót Esztergomban. A nagymama azonban református volt, és ez a vallási hovatartozás női vonalon Kati nénihez is örökségként szállt.

Ide, a Folyondár utcai telken akkor még álló hátsó házba költözött 1933-ban ifjú párként leányuk, Cséfalvay Mária és férje, vitéz Varga Ferenc. Leányuk, Katalin a következő évben született. Iskolába az Ürömi utcába kezdett járni, de második osztálytól már a Zsigmond tér sarkáig kellett legyalogolnia. Igaz, lent a

városban villamos is járt: a Lajos utcában az 5-ös, a Bécsi úton a 72-es. Fent a Folyondár utcát viszont kukoricaföldek szegélyezték...

Az elemi és polgári osztályok elvégzése után Katalin a tanítónőképzőt választotta az Ady Endre utcában.

Amikor jelentkezett, az orsolyita apácák működtették az iskolát – amire elkezdte, már államosították. A tanítónőképzés érettségivel zárult, de a pedagógiai tanulmányok folytatódtak: Katalin a tanárképző főiskolára jelentkezett, magyar-történelem szakra, ahol 1955-ben vehette át diplomáját.

A tanítást „az Isten háta mögött”, Ósiben kezdte, Nógrádverőcén folytatta, azután Újpesten kötött ki, ahol 1989-ig tanított. Főleg magyart. A történelemtanításról egyrészt úgy érezte, az inkább férfiaknak való, másrészt az adott politikai helyzetben amúgy sem fült hozzá a foga.

Berta Sándor a békési református gimnáziumban érettségizett 1942-ben, azután a vasútnál helyezkedett el és Budapestre került. Itt ismerte meg Katalint, akivel 1956 nyarán kötöttek házasságot. Házasságukból két lányuk született. Az ifjabb Katalin Bécsbe ment férjhez és szintén két lány édesanyja, Julianna viszont itt él édesanyja szomszédságában, szintén pedagógus és immár nagymama, vagyis Kati néni dédunokával is büszkélkedik.

Ez azonban nem tartja vissza attól, hogy ha ma már ritkábban is, de „vasárnapi iskolát” tartson az óbudai református gyerekeknek. Hálás szívvel gondol vissza a szülői otthonra vallásos neveltetésért, és hálát ad az Úrnak, hogy továbbadva ezt taníthatja Isten igéjét a mai kicsinyeknek.

Szaszovszky József

Biblikum

Szűk kapu – tágas bejárat

Fordítsátok ti is minden gondotokat arra, hogy hitetekkel szolgáljátok az erényt, az erénnyel a tudományt, a tudománnyal a mértékletességet, a mértékletességgel a béketűrést, a béketűréssel az istenfélelmet, az istenfélelemmel a testvéri szeretetet, a testvéri szeretettel pedig a felebaráti szeretetet. Mert ha ezek megvannak, és bőven vannak meg bennetek, nem tesznek titeket üresekké, sem meddőkké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében. Akiben viszont nincsenek meg ezek, az vak és rövidlátó, s megfélekezett a régi bűneiből való megtisztulásáról. Ezért annál inkább legyetek rajta, testvérek, hogy biztossá tegyétek hivatásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt teszitek, soha nem fogtok elbotolni. Így ugyanis tágas bejárat nyílik nektek a mi Urunk és üdvözítő Jézus Krisztusunk örök országába. (2Pét, 1,5-11)

Az idézet elején a levél írója felsorolja, hogy a hitnek milyen következményei vannak, és ezek hogyan épülnek egymásra. A levél megírásának idején a felnőtteket keresztelték meg elsősorban, gyermeket csak

akkor, ha mindkét szülő keresztény volt. Az Egyházhoz való csatlakozás legtöbbször a felnőtt életszakaszban történt. A keresztség eltörli a korábban elkövetett személyes bűnöket is. A keresztség előtt azonban – mint ahogy a mostani szertartásban is – ígéretet kellett tenni a régi bűnök megismétlésének elkerülésére. Az újszövetségi bűnkatalógusok leggyakrabban olyan bűnöket sorolnak fel, amelyeket gyermek el sem követhet, ha mégis, igen ritkán.

Jézus a szűk kaput jelöli meg az üdvösségre vezető útnak. Ez a levél azt szögezi le, hogy ez a szűk kapu viszont olyan bejárathoz vezet, amely tágas, a mennyek országának bejárata. Az alap, amellyel a szűk kaput ki tudjuk választani, a hit. Akinek helyes ismerete van arról, hogy ki az Isten és milyen az Isten, annak sokkal könnyebb az Úrnak tetsző utat választani. Az akarat szabad, el lehet utasítani az Úr felénk nyújtott kezét, mehetünk a tágas kapun is, csak akkor a mennyek országának bejáratánál jelentkeznek a gondok. Aki nem jut be... de erre még gondolni is szörnyű. Keressük az Urat, az Úr útját, amíg megtalálható!

Balthazár Zsolt

Triduum, 2017, Újlak. A harmadik nap.

A krisztusi ember

Kicsi lámpás a tartón. Nem a véka alatt, és nem is az ágy alatt, hanem a tartón. Hogy világítson. Hogy világítson meg legalább egy kis kört az egyre nagyobb sötétségben.

Egy régi mese szerint a Gonosz valamikor az idő kezdete előtt kapott az Úristentől egy évszázadot, hogy megmutassa a hatalmát. Ő a huszadikat választotta. És megmutatta a hatalmát. Olyannyira megmutatta, hogy most, a következő évszázadban is láthatjuk szádba szökkenő és viruló vetését. A sötétség vetését. A szétzilálás, az összeomlás, a szétesés vetését.

Mindenféle emberi kapcsolat: házasság, család, egyház, nemzet. Mindenütt tetten érhetjük a Gonosz munkáját a széthullásban, a tönkremenésben, az értékvesztésben. És az érték-tévesztésben. Alig is látunk már mást.

De nem, mégsem. Mert van azért itt valami, illetve valaki. Igaz, kisebb csodával ér fel, de találni még valakit, aki mindezen sötétséggel és romlással szembe megy. Aki ezekkel szemben be- és fel tud mutatni valamit. Aki felveszi a kesztyűt.

A krisztusi ember.

Akinek vannak értékei. Aki, bár nem a mindenkori hatalomtól várja az üdvösséget, de megadja a „császárnak, ami a császáré”. És nem fél megadni Istennek, ami Istené. Aki számára vannak abszolút értékek, aki meghallja és éli Isten szavát. A maga kicsi, egyszerű, hétköznapi életében. A maga mindenféle emberi „szerepében”.

És nem csinál titkot belőle. Csak éli az életét Krisztussal, egyszerűen és természetesen. De ezzel felmutat valami mást. Valamit, ami a mindenhol jelenlévő sötétség és romlás ellenpontja. Megmutatja, hogy van más út, hogy nem kell beállni a sorba, hogy nincs veszve minden, hogy lehet másképp is élni. Hogy lehet Valakit követni, az Ő útján járni.

Vagyis világít. Kicsike lámpás a tartón...

–jéjé–

A fenti cikket Kuminetz Géza professzor december 15. és 17. között elmondott beszéd sorozatának befejező része ihlette. A teljes sorozat CD-n megkapható a sekrestyében.

„Csak Szeretet”

François Varillon *Jézus üzenete* című lelkigyakorlatos elmélkedésében hangsúlyozza, hogy Isten „semmi más, csak Szeretet”. Hosszú ideje izlelgetem és próbálok megérteni ennek a „csak Szeretet”-nek a lényegét.

Az ünneplés, dicsőítés az én gyerekkoromban sok esetben teljesen hamis ügynek szólt (ötvenes évek!). Talán ezért is van az, hogy a dicsőítésnek az én agyamban propaganda-szaga (is) van. Szerencsére – szintén kisgyerekkoromtól kezdve – egyik testvérem jó-voltából van mintám a jóságra, az önzetlen szeretetre. Ez nagyon fontos. Sokkal nehezebben birkózik meg az abszolút szeretet elfogadásával az, aki előtt nincs ilyen példa.

Isten *csak* Szeretet.

A Miatyánkban azt imádkozzuk: „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a

mennyben, úgy a földön is”. Szóval mit is kívánunk magunknak már földi életünkben, amikor azt mondjuk: „Legyen meg a Te akaratod... a földön is”? – A legjobbakat.

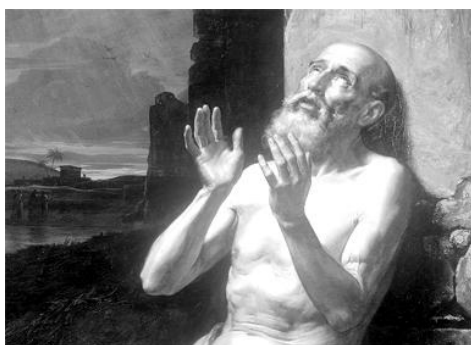
Jobb a kedvem, amióta ima előtt vagy közben felvillantom a létező „*csak* Szeretet” boldogító bizonyosságát: Milyen is lehetne ez a mi földi világunk, ha meglenne „a Te akaratod ...a földön is”? Vajon milyenek lennének mi, ha meg tudnánk nyílni a „*csak* Szeretet”-nek? Aki minden fölött áll. Ő nem manipulálható, nem függ az eseményektől, a pillanatnyi hangulatomtól, Ő minden felett áll, mert Ő *csak* Szeretet.

Szaszovszky Andrea

Ihlető irodalom: François Varillon: Evangéliumi élet. Korda Kiadó 2014, 38–46 oldal.

Élmények az egészségügyből, katolikus szemmel

Történt, hogy 2017 februárjában elestem, és eltört a bal vállam. A műtét alkalmával fémek beépítésére került sor. Az idő múlásával egyre több, az orvosok számára is megmagyarázhatatlannak látszó esemény következett be. Erősen viszkető, kisebesedő bőrbántalmak jelentkeztek egész testemen, hetekig kötözésre szorultam. Ezenközben lelassultam, elvesztettem egykori magabiztosságomat. Bezárultam önmagamba. A könyvekhez, tévészéshez nem volt türelmem, a keresztrejtvény csak ideig-óráig kötött le, a háztartási munkákat pedig csak ímmel-ámmal végeztem. Viszont sokat gondolkoztam, mégpedig az Úristenhez fűződő, újabban gyengülő viszonyomat próbáltam boncolgatni. Állandóan az foglalkoztatott, hogy miért éppen engem sújt a Teremtő haragja, és miért ennyire. Hiszen én... Nagyon sajnáltam magam: szinte láttam magamat Jóbként, amint ül a szemétdombon és cseréppel kapargatja a sebeit. Egyszerre csak megfogott az idézet: „Ha a jót elveszük Isten kezéből, a rosszat miért ne vennénk?” (2,10) Szomorkás perceimben teljesen azonosulni tudtam Jób panaszával (3,1-26), ugyanakkor hatottak rám a barátoknak azok a gondolatai, amelyek a hangsúlyt Isten igazságosságára és a kegyelemre helyezték (5,17-18, Elifáz; 34,1-24 Elihu). Sokat imádkoztam, idéztem Krisztus szavait, hogy „múljk el tőlem ez a kehely...” (Mt. 26.39), és szinte mechanikusan hajtogattam magamban, hogy „legyen meg a Te akaratod...”

Szeptemberben aztán ismét megműtöttek és kivették a karomból a fémeket. A műtét sikerült, de a kiütések mégsem tűntek el, ellenkezőleg, számuk fokozatosan nőtt, bőröm alapszíne pedig vörösés-bordóra váltott. Végso elkeseredésemben egy ismerős segítségét igénybe véve bejutottam a bőrklinikára.

A klinikai időszak lélek- és jellemfejlődésem szempontjából meghatározó volt. Érzékenyebbé váltam mások állapotára, embertársaim szenvedésére. Mert nemcsak a háromágyas kórterem mindenkori (részben egymást váltó) másik két „lakójának” betegségére láthattam rá, hanem akarva-akaratlanul megismerkedtem a zárt folyosón más betegekkel is. A közös sors valamilyen szinten összehozott minket. Itt jut eszembe az egyik szobatársam által felidézett szentbeszéd részlete. A szentbeszédben egy atya a kereszthordozását a következőkkel érzékeltette: Aki elviselhetetlennek érzi a saját keresztyét, az tegye le. Ha minden jelenlévő letette a saját keresztyét, ki-ki válasszon magának a kínálatból. Végül a résztvevők mindegyike visszavette a maga keresztyét.

Az előbbiekből is látható, hogy sokat beszélgettünk vallási kérdésekről is. Kiderült, hogy valamennyien a római katolikus hit szerint kereszteltettünk meg, de különbség volt aszerint, hogy ki-ki gyakorolja-e a vallását, vagy hogy milyen szinten ismeri azt. Először félve kérdeztem két társamat, van-e kifogásuk ellene, ha az *Adoremus* füzetből hangosan felolvasom az aznapra vonatkozó ó-

és újszövetségi részt. Nem volt. A felolvasás után mindig megvitattuk a tanítás lényegét. Még annak is volt értékes hozzátenni valója, akiből eredetileg ki sem néztem volna. Ez is egy megtapasztalás: ne ítélj látszatra!

A rákövetkező napokban már igényelték a felolvasást, ami esetenként kiegészült további szentírási részletekkel. Amikor valamelyiküket hazaengedték, és új szobatársunk lett, neki is elmondtuk, hogy mi Istenről is szoktunk beszélgetni, elmélkedni, és ha nem bánja, folytatnánk. Nem bánta.

Volt lehetőség a kórházpasztoráció keretében szentáldozásra is. Az eseményt egy szervező munkatárs vezette be, és igenlő válasz esetén egy középkorú atya

szolgáltatta ki a szentséget. Amikor a felkészülés keretében elmormogtuk a *Miatyánk*-ot, eszembe jutott, hogy „amikor ketten vagy hárman...”

Mindent egybevetve, ma már úgy ítélem meg az elmúlt tíz hónapot, hogy az Úristen nem véletlenül engedte meg ezt a folyamatos megpróbáltatást és betegséget. Biztosan tanítani akart! Mégpedig türelemre, kitartásra, a nehézségek elviselésére, Isten-és emberszeretetre. Az volt a célja, hogy jobb ember legyek, mint amilyen vagyok! De nemcsak engem akart formálni, hanem legközelebbi hozzátartozóimat, szeretteimet is, akiknek mindezekből az erényekből ugyancsak vizsgáznuk kellett.

Fülöp Györgyi feljegyzéseiből

Keresztény szófejtés

apát

Kezdetben vala a héber-arámi *ab* vagy *abba* szó (egyik forrásunk szerint utóbbi az előbbinek „érzelmileg színezett változata”), ’apa, atya’ értelemben. A szó az Ószövetségben nem fordul elő, az Újszövetség görög szövegében azonban háromszor igen (Mk 14,36, Róm 8,15 és Gal 4,6), és pedig görög fordítással együtt (αββα ο πατηρ, *abba ho patér*). Márknál Jézus a szenvedéstörténetben fordul ezzel a megszólítással az Atyához: „Abba, Atyám!”

A szót a görögből a latin nyelv is átvette *abbas* (gen. *abbatis*) formában. Ezzel a szóval jelölték és jelölik mindmáig a szerzetesrendek előljáróit (lásd pl. *Az egyházi törvénykönyv* latin szövegében). A szót a különböző nyelvek némileg módosított formában vették át: ang. *abbot*, fr. *abbé*, ol. *ab(b)ate* ném. *Abt*. Ez utóbbi kerülhetett át a magyarba, ahol előbb a zöngés *b* hang a zöngétlen *t*-hez hasonlóan *p*-vé vált, majd a mássalhangzó-torlódást egy közbeiktatott *á* oldotta fel.

Megjegyzendő, hogy a francia szó a világi papok megnevezésre ill. megszólítására is szolgál. – Egy régi, tudós francia papról, Fétel abbéról nyerte nevét egy főként Olaszországban népszerű, hosszúkás formájú

finom körtefajta, amely „ab(b)ate körte” néven újabban a hazai piacokon is megvásárolható.

apáca

Talán nem is gondoltuk volna, hogy „ünnepélyes fogadalmas szerzetesnő” (Magyar Katolikus Lexikon) jelentésű szavunk közeli rokonságban áll az *apát* szóval. Ahogyan a férfi kolostorok előljáróit *abbas*-nak, úgy a női kolostorokéit *abbatissá*-nak nevezték. Ebből az egyházi latin nyelvi szóból fejlődött ki számos hangváltozással (pl. az *i* kiesésével, a *t+sz* *c*-vé való összeolvadásával) magyar *apáca* szavunk.

A dolog szépséghibájának látszik, hogy szavunk jelentése nem „főnöknő”, hanem így nevezzük valamennyi „kedves nővért”. De ez a „lefokozódás” nem ritka jelenség szavaink történetében, pl. *asszony* szavunk is „úrnő”-t jelentett hajdan. Amúgy pedig az udvarias nyelvhasználatban az orvos megszólítása általában „főorvos úr/asszony”, függetlenül hivatalos minősítésétől, a pincéré meg kötelezően „főúr”(!). A lejmoló pedig „főnök”-nek szólít bárki férfiembert...

Szaszovszky József

Családi események decemberben

A keresztség szentségében részesültek:

December 28: Temesvári Zsófia és Takács Lottie Sarolta

December 31: Udvary Nándor Pál Ferdinánd

Házasságot kötöttek:

December 2: Wasmer János és Király Katalin

December 16: Gombos Attila és Sugár Katalin

 Halottaink:

Lovrity Margit (91), Péntes Mária (70), Kitzinger Magdolna (96), Hepp Györgyné Katalin (87), Szigeti Miklósné Magdolna (99), Fogolyán János (74)

Árpád-házi Szent Margit ünnepe alkalmából január 21-én, vasárnap 11 órai kezdettel Erdő Péter bíboros úr szentmisét mutat be a margitszigeti romoknál.

2018-ban január 21. és 28. között kerül sor a Krisztus-hívők egységéért szervezett imahétre. Segédanyagát ez alkalommal a karibi keresztény testvérek állították össze a következő mottóval: „Jobbod, Uram, dicső az erőtől...” / „Uram, a jobbod kitűnik erejével...” (2Móz/Kiv 15,6). (*Magyar Kurír*) Óbudán várhatóan idén is a szokásos rend szerint fogunk ellátogatni egymás templomaiba közös istentiszteletre és beszélgetésre. Szeretettel buzdítjuk a részvételre az újlakikat mint a „katolikus fél” képviselőit.

Az ezúttal három hetesre szűkült adventben hetente négy reggelen Tóth Miklós Zsolt kántorunk szolgáltatta a zenét. A hétfői rorátékat gitáros zene és ének kísérte, ezeken a miséken Jüling Erika vezetésével részt vett az árpados diákok egy csoportja is. Szerdai napokon Gájer László atya cerebrálta a roraté misét.

Idén adventben is sikerült hétköznaponként reggel 7 és 8 között nyitva tartanunk az Ürömi utcai kápolnát a Balthazar házaspár és segítők jóvoltából. Minden reggel akadtak arra járók, akik betértek egy-egy rövid fohászra.

Szép karácsonyi hangversenyt adott a Sarlós Boldogasszony kórus december 16-án az esti szentmise után. A hangversenyen jó néhány kortárs komponista művét ill. feldolgozását is meghallgathattuk. Az ismert karácsonyi dalokat előadók és közönség együtt énekelték. A műsor után a kórus agapéra invitálta a megjelenteket a Szent István terembe. – A kórus tagjai énekeltek az utolsó rorátén, december 23-án is.

Mint már számos esztendeje, az ünnep előtt idén is az újlaki templomban tartotta karácsonyi ünnepségét az Ürömi utcai iskola. A december 19-én 10 órakor kezdődött rendezvényt előző nap alapos főpróba készítette elő. Tekintettel a résztvevő diákok és kísérők nagy számára, a két legelső évfolyam idén külön, az iskolában ünnepelt. A többiek szép, ötletes és a karácsonyhoz illő műsorszámokat adtak elő templomunkban.

Szent Család vasárnapján (ami idén egybeesett szilveszterrel) a 9 órai szentmise után köszöntötték plébániánk jubiláns házaspárjait. A megjelent hat pár három generációt ívelt át, hiszen a legrégebbi esküvőt 60, a legújabbat 5 éve tartották. A párok tagjai beszámoltak arról, miben látják házasságuk összetartó erejét. A beszélgetés kis agapéval folytatódott.

Előző számunkban pontatlanul közöltük a november 25-i országos szentségimádáson részt vett újlakiak számát. 68 a tényleges résztvevők (nem pedig a regisztráltak) létszáma volt.

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:

hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰

vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna:

minden hó első vasárnap 16⁰⁰

minden hó 18-án 16⁰⁰ (kiv. január)

Szent István kápolna:

hétköznapokon: 17³⁰

vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás:

hétfő, kedd, szerda:

esti szentmise előtt

csütörtök: esti szentmise után

péntek: 17³⁰ - 18³⁰

vasárnap: 10⁰⁰ - 11³⁰

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után ½ 8-ig.

Zsolozsma: pénteken 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Gyermeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.

Gyermekek váró házaspárokért ajánljuk fel minden hónap első szombatján az esti 6 órás szentmisét.

Minden hónap 27-én engesztelő szentmisét mutatunk be Szent Margit tiszteletére és szándékára.

Minden hónap első hétfőjén papokért imádkozunk 17⁰⁰ órától a Szent Erzsébet teremben.

Együtt imádkozzuk a teljes rózsafüzért minden hónap 2-án 16⁰⁰ órától a Szent Margit teremben.

Minden hónap harmadik szerdáján 18³⁰-kor bibliaóra a Szent Erzsébet teremben.

Iroda:

(Bécsi út 32. Tel: 335-3573):

Hétfő, péntek 10⁰⁰ - 12⁰⁰,

kedd, szerda, csütörtök : 16⁰⁰ - 18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): szombat 16⁰⁰ - 19⁰⁰

Könyvtár: vasárnap 9⁰⁰ - 10³⁰ között.

A Sarlós Boldogasszony Kórus próbái:

hétfőn és csütörtökön 19⁰⁰ -21⁰⁰ a Szent István teremben (Felhévizi u. 2.). Minden érdeklődőt szeretettel várunk személyesen a próbákon, vagy telefonon:

Török Andrea karnagy (20/483-0149)

Schola próbák:

kéthetente vasárnap 8:30-tól, a szentmise előtt. Mindenkit, aki szeretne énekes oltárszolgálatot ellátni, szeretettel várunk.

Jelentkezni személyesen, vagy telefonon lehet:

Tóthné Benkő Krisztina (20/586-0173),

Tóth Miklós Zsolt (20/384-0493).

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Szerkesztő: Szaszovszky József, műszaki szerkesztő: Balogh András. **Felelős kiadó:** Beran Ferenc plébános